ိသညဒအမနဓိအေညင့္ါအ.အထအ

ညမဖတ်ရ (သို့မဟုတ်) သွေးစုပ်ရောဂါ
ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖြူးမြို့အနီးရှိ ညောင်ပင်သာရွာကြီးမှာ လူကုံထံများ နေထိုင်ငသဘာဝအားဖြင့်လည်း လုပစိုပြည်သော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတော်ပင်သာယာစည်ကားသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်–မန္တလေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိင ယင်းလမ်းမကြီးမှာ ရွာကို တောင်နှင့်မြောက် အလယ်မှ ထက်ခြမ်းခွဲထားသကဲ့သို့ တည်ရှိ၏။ လမ်းဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်ကကား လူသွားလမ်းကလေးရှိ၏။ ရွာထိပ်တွင် အဓိကရ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိရာ ထိုညောင်ပင်ကြီးကို အစွဲပြုင 'ညောင်ပင်သာ' ဟု ခေါ်တွင်ဟန်ရှိလေသည်။
ညောင်ပင်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင် ကပ်လျက် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ၏။ မြောက်ဘက် တစ်ဖာလုံခန့် ဝေးသောနေရာက ရွာသင်္ချိုင်းရှိလေသည်။ သင်္ချိုင်း၏ အရှေ့ဘက် ၂ ဖာလုံခန့်လောက်တွင် ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းစီ ရှိင နွေရာသီများတွင် ခမ်းခြောက်လုမတတ် ရှိ၏။ ရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရှုမျှော်င မဆုံးသော လယ်ကွင်း များသည်လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်တွင် ပဲခူးရိုးမတောင် ခြေထိရောက်အောင် ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီးများနှင့် လယ်ခင်းများသည် လည်းကောင်း၊ အချို့ နေရာများတွင် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်အုပ်များနှင့် အခြား ရွာငယ်ကလေးများသည်လည်းကောင်း၊
အလွန်သာယာသော
ရှုမျှော်ခင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ရွာထဲကလည်း တစ်ခြံနှင့် တစ်ခြံ ကပ်နေသည့် ခြံများအတွက် သရက်၊ ဩဇာ၊ မာလကာ၊ ပိန္နဲ စသော စိမ်းလန်းသောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။
သစ်ပင် ဝါးပင်များ၏ စိမ်းလန်း သာယာခြင်းသည်လည်း ရေ၊ မိုး နီးသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်လေရာ ခြံတစ်ခြံတွင် ရေတွင်း တစ်တွင်းကျစီး ရှိ၏။ မြေမှာ နုံး၊ ရွှံ့၊ သဲမြေစပ် ဖြစ်ပြီးလျှင် ၆တောင်၊ ၇တောင်နှင့်ပင် ရေများကို အောင်မြင်စွာ ရရှိလေသည်။
၊သို့ဖြင့် ညောင်ပင်သာရွာမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား စည်ကားလျက်ရှိတာ ဖြူးမြို့ အငြိမ်းစားအရာရှိ အချို့သည်လည်းကောင်း ကညွှတ်ကွင်းနယ် စာရေးစာချီများသည်လည်းကောင်း၊ ညောင်ပင်သာ ရွာကလေးတွင် မြေဩဇာများ ဝယ်ယူကာ လာရောက် နေထိုင်ကြသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ညောင်ပင်သာ ရွာလေးက ခေတဗနေထိုင်လျက်ရှိရာ အင်္ဂလိပ်စာတတ် လူရွယ်လူလတ်များ နည်းပါးသော နေရာပင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါက်တာ ရွှေသင်ဆိုသူ တစ်ယောက်နှင့် အတော်ပင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့၏။ ဦးရွှေသင်မှာ ရန်ကုန်ကောလိပ်ကျောင်းတွင် သတဗဗေဒ ဘက်ဆိုင်ရာ သက်ရှိအရာများ

ိသညဒအမနမိအေညင့ါအ.အထအ

ပြုပြင်ပုံအတတ် (ဏာ့ပျငသူသါပ) ပညာတွင် ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်င အသက်အရွယ်အားဖြင့် နုပျိုဖျတ်လတ်သည့်အရွယ် ငါးဆယ်မျှပင် မပြည့်သေးသော်လည်း အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ပထမ ဖြူးမြို့က နေထိုင်ခဲ့၏။ ထိုနောက် ညောင်ပင်သာမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ တိုက်တွန်းဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်ခန့် ရှိ ခြံတစ်ခြံကို ဝယ်ယူကာ တစ်ထပ်အိမ်ကလေး တစ်လုံး ဆောက်လုပ်င တပည့် တစ်ယောက်နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဦးရွှေသင်သည် လာရောက်သည့် အချိန်မှစင ကျွန်တော်နှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ရာ ဇနီးဆုံးသူချင်း ကံတူ အကျိုးပေးများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ အခြားသူများထက် ပိုမို ရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်။ လူချင်းပင်ရင်းနှီးသော်လည်း ဝါသနာချင်းကားမတူလှချေ။ ကျွန်တော်မှာ ငှက်ပစ်ခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးမြှားခြင်းတို့တွင် ဝါသနာပါင ဦးရွှေသင်၏ သက်ရှိအရာများ ပြုပြင်ပုံအတတ်ပညာက ဝါသနာမပါချေ။ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အိပ်မက်ခြင်း၊ စိတ်ညို့ခြင်း၊ လိပ်ပြာကို ခေါ်ယူခြင်း၊ လိပ်ပြာကို စေစားခြင်း စသော အတတ်တို့က အထူးဝါသနာပါပြီးလျှင် လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်ရှိသော လူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အတတ်ပညာများကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ လေ့ကျင့်ရှာဖွေနေသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တစေသေရဲများကိုလည်း ယုံကြည်င လူသေပြီးနောက် ထိုသူ၏ ဝိညာဉ်သည် "ဆောက်တည်ရာမရသေးသော ဘဝ"က ရှိနေစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် အခါအခွင့်သင့်င တိုက်ဆိုင်က မြင်နိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မြင်ရသောပုံမှာ သာမန်ကလပ်စည်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားအပ်သော "သွေးသား"ရုပ်မျိုး မဟုတ်ပဲ ထိုဝိညာဉ်နှင့်အတူ ကပ်ပေါလာသော ခပ်ရေးရေးမျှ မြင်နိုင်သည့် တံလှပ်သဖွယ် အရိပ်အယောင်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်လည်း ပြောပြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် သူ၏အိမ်က ကျွန်တော့်အား လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးဖြင့် ဧည့်ခံရင်း တောရွာ၏ သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပုံများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ ရန်ကုန်မြို့ကဲ့သို့ လူရှုပ်လူပွေများ မပေါ်များဘဲ ရိုးသားညှံ့ဖျင်းင မသိနားမလည်ရှာသော တောသား လယ်သမားနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံင ကောင်းပုံများကို တစ်လှည့်စီပြောရင်း သူဝါသနာပါသော စုန်း၊ သူရဲ၊ တစေ စသော ဝိညာဉ်လောက အကြောင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း စကားရောက်င သွားလေ၏။

(ရွှေ) "ဒါထက် ကိုတင်မောင်.. စုန်းဆိုတာ ယုံသလား"

(ကျွန်တော်)"ကြားတော့ ကြားဖူးပါရဲ့ဗျာ.. နို့ပေမယ့် မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ မတွေ့ဖူးတော့ မယုံဘူးဘဲ ဆိုပါတော့"

" ကျွန်တော်စူးစမ်း ရှာဖွေရသလောက်ကတော့ စုန်းဟာ အကြမ်းအားဖြင့် ၂မျိုး၊ ၂ စားရှိတယ်ဗျ။ ပထမ အမျိုးကတော့ မိမိရဲ့ ဝိညာဉ်ကို တခြားသူရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ သွားပြီးရောစပ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်ဗျ..

ိသညဒအမနဓိအေညငါ့အ.အထအ

ဒုတိယအမျိုးကတော့ သူကိုယ်တိုင်က အခြားဝိညာဉ်ကို မပူးကပ်နိုင်ဘူး။ သို့သော် အခြားဝိညာဉ် တစ်ခုခုလာရင် ခံယူနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှိတယ်.. အဲဒါက ဒုတိယအမျိုးအစား။ ပထမ အမျိုးအစားက ဗခအငလန ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒုတိယအမျိုးအစားက ဏချွငလန ပေါ့။ သို့သော် ပထမအမျိုးအစားဖြစ်ပေမယ့်
သူသွားပြီး ပူးကပ်မယ့်လူရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ အားနည်းခြင်း၊ အားပျော့ခြင်း၊ ခံယူနိုင်ခြင်း စတဲ့ အင်အားနည်းပါးတဲ့ လက္ခဏာရှိမှ သူက ဝင်နိုင်တာကိုးဗျ။ မြန်မာစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ လိပ်ပြာငယ်တဲ့လူကိုသာ ပူးကပ်နိုင်တယ်ဆိုပါတော့.. ခံယူနိုင်ခြင်းတန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ ဒုတိယအမျိုးအစားကလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပဲ။ သူကိုယ်တိုင်က ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ အားငယ်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အပြင်က တခြားဝိညာဉ်တစ်ခုခုလာရင် သူလက်ခံနိုင်တယ်။

အဲဒီလို လက်ခံနိုင်တဲ့အခါ ဝင်လာတဲ့ ဝိညာဉ်ရဲ့တန်ခိုးကို သူရပြီး အဲဒီဝိညာဉ် ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း သူလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် စုန်းပူးတယ် နတ်ပူးတယ်ဆိုရင် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေသာများတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့လို စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ ယောကျ်ားရင့်မကြီးတွေကို သူတို့ မကပ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်သိသလောက် အကြမ်းဖျဉ်းပြောရရင် ဒီဟာပဲဗျ။ ကျုပ်လည်း ဒီဘက်ကို လိုက်စားတာ သိပ်မကြာသေးတော့ ဒီလောက်ပဲ စမ်းသပ်ရှာဖွေလို့ ရသေးတယ်”
“ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့စွဲတာ ကပ်တာတွေ နားမလည်ပါဘူးဗျာ။ တစ်ခါမှလည်း ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးဘူး..
ခင်ဗျားရှင်းပြတဲ့ အတိုင်းကတော့ စိတ်ပညာသဘောနဲ့ ကြည့်တောင် အင်မတန်ယုတ္တိရှိတာပဲ.. စိတ်အားငယ်တဲ့လူကို စိတ်အားကြီးမားတဲ့လူက နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘာဝအတိုင်းပဲ”
တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ ဖြူးသို့ဖြစ်စေ၊ ကညွတ်ကွင်းဈေးသို့ဖြစ်စေ ငါးပိ၊ ဆီ၊ ငံပြာရည်၊ ငါးခြောက်၊ ထန်းလျက်၊ သကြား၊ နို့ဆီ စသောရိက္ခာများကို လူကြုံဖြင့်ပါးသော်လည်းကောင်း၊ တပည့်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်သော်လည်းကောင်း ဝယ်ယူစေ၏။ ဆန်မှာမူ ရွာထဲကပင် မောင်းထောင်းဆန်များ ပေါများင အပြင်သို့ အဝယ်ထွက်ရန် မလိုပေ။
ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့မှာလည်း
ခြံတိုင်းလိုပင် ဝေဆာလျက်ရှိသဖြင့် လိုသည်ထက်ပင် ပိုငနေတော့၏။ ၊သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ညောင်ပင်သာရွာကလေးတွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြလေ၏။
သူကြီးဦးစံဖြိုး၏သား မောင်သူငယ်ဆိုသူမှာ တောင်ငူတွင် ကျောင်းဆရာလုပ်နေရာမှ ကျောင်းကော်မီတီများ အရေးယူလောက်သော စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရလေရာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသူငယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ထက် ၁၀ နှစ်ခန့် ငယ်သည့်အပြင် အသောက်အစား

ဝါသနာထုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော်တို့ထံ လာရောက်၏။
ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းတွင် တစ်ယောက်တိုးလာပြန်၏။ ၎င်းမှာ
'မမိုးသူ' (ခ) မုဆိုးမ အရာရှိကတော်ဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ မမိုးသူမှာ
အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၄၀ ကျော် အရွယ်ကောင်းတုန်းမျှရှိသေးင ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော
မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် လင်ယောကျ်ား သေဆုံးပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ပြန်င
ခေတဗနေထိုင်ခဲ့ရာ အသုံးအစားမမျှတသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ညောင်ပင်သာရွာသို့
ခေတဗအလည်အပတ်လာခဲ့ရာမှ ရွာ၏ အနေအထား တိုးတက်လာပုံနှင့်
သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော
ရှုခင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးမိဘလက်ထက်မှ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းအချို့ကိုလည်းကောင်း
တွေ့ရပြီးလျှင် သဘောကျကာ တစ်ခါတည်း ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။
သို့နှင့် စကားပြောဖော်ရွေခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းဆန့်ခြင်း၊ ခင်မင်တတ်ခြင်းတို့ကြောင့်
မမိုးသူသည် မကြာမီ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ
ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်ကာ စကားစမြည် ရောနှောပြောဆိုလျက် ရှိတတ်လေသည်။
ရန်ကုန်မှ လာရောက်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သူများမှာ ကျွန်တော်တို့(၃)သာ
ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်ကလည်းကောင်း၊
တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော့်အိမ်ကလည်းကောင်း၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေးင စကားဝိုင်းဖွဲ့
ပြောတတ်လေရာ တစ်နေ့တွင် မမိုးသူကလည်း သူ၏အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ ထိုနေ့ ညစာကျွေးင
ဧည့်ခံလေ၏။ မောင်သူငယ်ဆိုသူမှာမူ ကျွန်တော်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်းဟုသာ ဆိုရသော်လည်း
တစ်ခါတစ်ရံသာ လာရောက်တတ်သဖြင့် ထိုနေ့က အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့် ရွာထဲတွင်
သောက်စားမူးရစ်ကာ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ မရောက်လာချေ။
ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်တွင် ဖျာများခင်းကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို
ပဲလှော်၊ ထန်းလျက်တို့ဖြင့် မြည်းရင်း စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိလေ၏။ မမိုးသူက
အထက်ရှမ်းပြည်နယ်တွင် သူ့ယောကျ်ားနှင့် နေစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့သော
အတွေ့အကြုံများကိုလည်းကောင်း၊
ကျွန်တော်က ကျားပစ်ခြင်းနှင့် ညဉ့်အချိန်တွင် မီးလင်းဖိုနှင့် ယုန်လိုက်ခြင်း အကြောင်းများကို
လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီပြောပြပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင့်အလှည့် ရောက်လာ၏။
ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူအား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့သော မျက်လုံးများဖြင့်
တစ်ခါတစ်ရံ အကဲခတ် ကြည့်နေတတ်၏။ မမိုးသူနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအဖြစ် ပေါင်းသင်ရာကလည်း
ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှပဲ ခပ်အေးအေး ရှိနေတတ်လေရာ
၊အချက်အလက်များနှင့်
ပတ်သက်င ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာရွှေသင်အပေါ်တွင် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။
မမိုးသူသည် ပန်းကန်လုံးထဲမှ ကျန်သောလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို နံဘေးသို့ပက်လိုက်ပြီးနောက်

–

“ကိုင်း.. ဒေါက်တာ.. ပြောနေကြ တစေပေ့မျိုးပဲ ပြောပါ.. ဟာ.. ဟာ.. ဟာ.. ကျွန်မကလည်း တစေပေ့ သိပ်ကြိုက်တာ ဒေါက်တာရဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောမှာက တစေပေ့မဟုတ်ပါဘူး မမိုးသူ.. လူတစ်ယောက်သေပြီးနောက် သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က ဘယ်လို သွားလာကျက်စားတယ်၊ ဝိညာဉ်ရဲ့ အရိပ်အရောင်ကို လူသာမန်များ မြင်နိုင် မမြင်နိုင်.. ပြီးတော့ ဒီဝိညာဉ်က အားငယ်တဲ့လူများရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပူးနိုင် မပူးနိုင် စတဲ့ အယူအဆတွေကို လေ့လာနေတဲ့ အကြောင်းတွေပါ”

“ပြောပါလေ.. ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာပြောတာတွေဟာ သိပ်နားထောင်ကောင်းတာဘဲ”

“ဩော်.. ဒါထက်.. (မပြောကောင်းပြောကောင်း) သွေးစုပ်ရောဂါဆိုတာ ကြားဖူးလား မမိုးသူ”

“မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားကော ကြားဖူးလားမမိုးသူ”

“မကြားဖူးပေါင်ရှင်”

“သွေးစုပ်ဆိုတာ ကျုပ်က အတိုကောက်ပြောတာကိုးဗျ.. သွေးကို အစုပ်ခံရပြီး ချက်ချင်းအားပြတ်ပြီး သေတဲ့ ရောဂါမျိုးပေါ့.. ဒီလိုဗျ ကျုပ်အရင်က ခင်ဗျားကို တစ်ခါပြောဖူးတဲ့အတိုင်း ဝိညာဉ်တစ်ခုဟာ အခြားဝိညာဉ်တစ်ခုကို လာကပ်ပြီး လူရဲ့သွေးကို စုပ်ယူလို့ ဖြစ်တဲ့ရောဂါပေါ့.. အကပ်ခံရတဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်အားငယ်တဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုပဲ။ လာပြီးကပ်တဲ့

ဝိညာဉ်ကတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆောက်တည်ရာ မရတဲ့ ဝိညာဉ်ပဲ။ အဲဒီဝိညာဉ်ဟာ လူ့သွေးကို စုပ်ပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်တယ်.. ကျုပ်တို့ မြန်မာအယူအဆနဲ့ဆိုတော့

လာပြီးကပ်လာတဲ့ ဝိညာဉ်ကို “ဖုတ်”လို့ ခေါ်မလားမသိဘူး.. ဒီအခါမှာ အကပ်ခံရတဲ့ ပင်ကိုယ်ဝိညာဉ်ဟာ ပြင်ပက ဝိညာဉ်နဲ့ ပူးပေါင်းမိတဲ့အတွက် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး. အပြင်အပ ဝိညာဉ်က စေခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရတော့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လူကောင်းကို ဖုတ်ဝိညာဉ်က လာပြီးဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်၊ ဒီအတိုင်းပဲ.. ဒါကြောင့် အဲဒီရောဂါမျိုးဟာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့.. လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်လောက်က ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း ‘ဝ’နယ်စပ် ကွမ်းလုံမှာ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး လားရှိုးကို ရောက်လာတယ်။ ဒီနောက် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်ရောက်ပြီး ‘လွယ်လင်’နားက ရွာကလေးတစ်ရွာဆိုတာ တစ်ရွာလုံးပျက်သွားတဲ့ အထိပဲ။ ပြီးတော့ ဘာကြာသေးလို့လဲဗျ။ လွိုင်ကော်မှာ တစ်ဦးနှစ်ဦးဖြစ်တယ်ဆိုတာ

သိရတယ်. ဒီတော့ ဒီရောဂါဟာ တစ်ခါတည်း လုံးဝ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့

မဆိုနိုင်ဘူး”
“သတင်းစာတွေဘာတွေထဲမှာတော့ တယ်မတွေ့ဖူးဘူး”
“သတင်းစာဆိုတာက ဒါမျိုးကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်ဘဲ..ကိုတင်မောင်.. နို့ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ဆေးအစီရင်ခံစာထဲမှာ ကျုပ်တွေ့လိုက်တယ်ဗျ”
မမိုးသူသည် ထိုညဉ့်က ရယ်စရာ မောစရာများစွာ မပြောလှဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာမှ..
“ကျွန်မတို့တော့ မကြားလိုက်ပါကလား ဒေါက်တာ.. လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်ကဆိုရင် ကျွန်မတို့ လွိုင်ကော်မှာ ရှိနေတာဘဲ”
“ဒါကတော့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့ မမိုးသူ.. အလို”
ဒေါက်တာရွှေသင်လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်သည် ဗြုံးခနဲ လွတ်ကျသွားပြီးနောက် ကြမ်းပြင်အောက်သို့ ကျကာ အစိတ်စိတ်အမွှာအမွှာ ကွဲသွားလေ၏။
ထိုအခါမမိုးသူသည် “အောင်မလေး ဆရာရဲ့” ဟု လန့်ဝ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။
ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မတော်တဆဖြစ်သည့်အတွက် ညည်းညူလျက်ရှိရာ မမိုးသူက “အို.. ဆရာကလည်း ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ မတော်လို့ ဖြစ်တာပဲ။ အဖိုးတန်တဲ့ ပစသည်းလိုက်လို့”
“သြော်.. ဒါထက် မမိုးသူက လန့်တတ်သလား”
“မလန့်တတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ယောင်အော်မိတာပါ”
ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း အခြားစကားများကို ဆက်လက်ပြောဆိုပြီးလျှင် အတန်ငယ်ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်
မမိုးသူအား နှုတ်ဆက်ပြီးကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတွင် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့်အား စကားအနည်းငယ်မျှသာ ပြောလျက် တစ်စုံတစ်ရာ နက်နဲသော ကိစ္စသတစ်ခုကို တွေးတော စဉ်းစားလျက်ရှိဟန်ဖြင့် အလွန်ပင် ဆိတ်ငြိမ်လှတော့၏။ ထိုနေ့မှစင

ဒေါက်တာရွှေသင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်မျှ မတွေ့ဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။
ပူအိုက်သော ရာသီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ရွာအတွင်းအပြင်ရှိ
သစ်ပင်များသည် ရွက်ဟောင်းများ ေ ယခင်က စိမ်းလန်းခဲ့သော လယ်ခင်းများသည် ဝါဝင်းသော ဖုန်းဆိုးတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်
မိုးတွင်းက ထူထဲသော မြက်ခင်းများတွင်လည်း ခြောက်သွေ့သော ကောက်ရိုးပုံများ၊ ရိုးပြတ်စည်းများကို တွေ့မြင်ရတော့၏။ ညဉ့်အချိန်များတွင် မည်းနက်သော
မှက်ခြင်ရိုင်းတစ်မျိုးသည်
အရှေ့အရပ်မှ ပျံသန်းလာင ရိုးပြတ်စည်းများနှင့် ဖုန်းဆိုးများပေါ်တွင်
အပ်ချစရာမရှိအောင် နားနေကြလျက် ရွာထဲမှ အပုပ်အစပ်များကို စားသောက်ပြီးလျှင် လူများနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များကို ညာတာခြင်းကင်းမဲ့စွာ ကိုက်ခဲကြကုန်၏။

ထိုခြင်မျိုးမှာ ရွာထဲရှိ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော လူကြီးများ ပြောပြချက်အရ
(၁၀)နှစ်အတွင်း တစ်ကြိမ်မျှပင် မလာတတ်ကြောင်း ၊ခြင်မျိုး ကျရောက်လာက ရွာတွင်
ရောဂါဆိုးများ ဖြစ်တတ်ကြောင်းဖြင့် ကြားသိရလေသည်။
လူကို ကိုက်ခဲသောအခါ အဆမတန်ကြီးမားလှသော အကောင်ကြီးများသည် လူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်
ပထမနားနေပြီးနောက်
လည်ပင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် လည်မျိုမှ သွေးကြောအတွင်းသို့
ထိုးသွင်းကာ သွေးများကို စုပ်ယူလေရာ ထိုအခါမှ အကိုက်ခံရသူက သိပြီးလျှင်
မောင်းနှင်ပစ်နိုင်လေသည်။ အကိုက်ခံရသူက လည်ပင်းအကြောပေါ်တွင် အပ်စူးရာကဲ့သို့
အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် ကျန်နေရစ်ခဲ့တတ်၏။ ပထမ ယားယံရာမှ ပျားထိုးသကဲ့သို့
အဆိပ်တက်သော ဝေဒနာကို ခံစားရလေသည်။
တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တောင်ငူသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ၁၀ ရက်ခန့် သွားင
ပြန်ရောက်လာရာ မမိုးသူအိမ်တွင် ထမင်းချက်သော အရီးဆုံ၏ သားကလေးမှာ အတော်ပင်
နာမကျန်းဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် ကြားသိရ၏။ သူငယ်လေးမှာ အသက် ၁၆ နှစ်သားသာ ရှိသေး၏။
မမိုးသူ ခြံအတွင်းရှိ ခြံထောင့် တဲငယ်ကလေးက ဆင်းရဲစွာနေထိုင်ရ၏။
နောက်တစ်နေ့က ၎င်းအား ဆေးကုသော ရွာထဲမှ ဆေးဆရာကြီး ဦးစံဖူးထံမှ
ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်င အတော်စုံလင်စွာ ကြားသိရပြန်၏။ ကျွန်တော်နှင့်
ဒေါက်တာရွှေသင်တို့သည် ဦးစံဖူးအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် သူငယ်လေး၏ ရောဂါအကြောင်းကို
မေးမြန်းကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်းသိရှိရ၏။
ခြင်အုပ်ကြီးများ ကျလာပြီးနောက် ၃ ရက်မြောက်သော နေ့တွင် သူငယ်လေးသည် ညဉ့်
၁၂ နာရီလောက်က သူ၏ လည်ပင်းကို ကင်းထိုးပါသည်ဟု ကယောင်ကတန်း ထငအော်ကြောင်း၊
အမယ်ကြီးသည် မီးခွက်ထွန်းင အိပ်ရာမှ ထကြည့်သောအခါ အိပ်ရာအနီးအပါးတွင်
မည်သည့် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်မှ မတွေ့ရကြောင်း၊ သို့သော် လည်မျိုအနီးရှိ
သွေးကြောပေါ်တွင် အပ်စူးရာကဲ့သိုပ သွေးစို့နေသည့် အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက်ကို တွေ့ရကြောင်း၊
နောက်တစ်နေ့တွင် သူငယ်လေးသည် မကြာခဏ မူးဝေလျက် ထိုအချိန်မျိုးတွင်
ကယောင်ချောက်ချား
ပြောကြောင်း၊ ထမင်းကိုမူ မြိန်ရှက်စွာစားင မကြာခဏလည်း ထမင်းတောင်းကြောင်း၊
သို့သော် ၄ ရက်မျှ အကြာက တစ်ခါတည်း ပိန်ကြုံဖျော့ကျသွားပြီးလျှင် တစ်လကိုးသတင်း
မမာနေသော လူမမာကြီးကဲ့သိုပ ရုပ်လက္ခဏာများ ကျဆင်းသွားကြောင်း၊ သို့သော်
အစားအသောက်ကိုမူ ယခင်က ကျန်းမာစဉ်ကထက်ပင် ပိုင စားသောက်နိုင်ကြောင်း၊ ဆေးဝါးတိုက်င
အာဟာရမဖြစ်ဘဲ လူမမာမှာ အရိုးပေါ်တွင် အရေတင်မျှ ရှိနေကြောင်း၊ ယခုနေ့မှာ
၁၁ ရက်မြောက်သောနေ့ဖြစ်င ကလေးအတွက် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိနေကြောင်းဖြင့်
ပြောပြလေသည်။

အိမ်အပြန်တွင် ဒေါက်တာရွှေသင်က "ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ ရောဂါနဲ့တော့ ကိုက်နေတာပဲဗျို့..
သူတို့ အနောက်နိုင်ငံမှာတော့ ဒီရောဂါကို ကပ်ရောဂါတစ်မျိုးဆိုပြီး အင်မတန်ကြောက်ကြတယ်
ဆိုပဲဗျ.. ပထမ ဂျိန်းဘုရင် အုပ်စိုးစဉ်အခါက ဒီရောဂါမျိုးဟာ အင်္ဂလန်က ကူးစက်လာတယ်လို့
ယူဆကြတယ်.. ဒီတော့ ကလေးလည်း သက်သာရာရအောင် ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း
ဒီရောဂါအကြောင်း
လက်တွေ့လေ့လာနိုင်အောင် နက်ဖြန် ကျုပ်အိမ်ကို ရွှေ့ထားမယ်ဗျာ"
"မမိုးသူက သဘောတူပါ့မလား"
"တူချင်တူ မတူချင်နေဗျာ.. ကလေးကို သူပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ သူတိုကောင်းဖို့လုပ်တာ..
အမယ်ကြီးက ဘာသဘောမကျစရာရှိလဲဗျ။ အမယ်ကြီးကို ကျုပ်ရအောင်ပြောမယ်"
၊သို့ဖြင့် ကလေး၏ ရောဂါမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသော
'သွေးစုပ်'ရောဂါဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လျက်ရှိလေ၏။
နောက်တစ်နေ့က ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အမယ်ကြီး၏ သဘောတူညီချက်အရ လူမမာကလေးအား
စောင်ကို ပုခက်ပြုလုပ်င လူ၂ ယောက်ထမ်းစေပြီးလျှင် မျှော်လင့်ချက်မရှိသော
လူမမာကို ဒုက္ခခံင သူ၏ အိမ်သို့ ရွှေပြောင်းလေ၏။ မမိုးသူကမူ မျှော်လင့်ချက်မရှိသော
လူမမာကို ဒုက္ခခံင ရွှေပြောင်းခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးမည်မဟုတ်ကြောင်း၊
တောင်ငူမှ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ကုသခြင်းက ပိုင ခရီးရောက်မည်ထင်ကြောင်းဖြင့်
ပြောပြ၏။ ဝမ်းထဲကမူ ထိုကဲ့သို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်ကို သဘောတူဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။
ထိုညက မမိုးသူသည် သတင်းစာငှားရန် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာရာ
အမယ်ကြီးမှာ သူ့သားအတွက် ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်သို့ သွားနေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
လာရကြောင်းပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီ၊ ဘီစကွတ်မုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံပြီးလျှင်
စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိရာ လူမမာ အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြ၏။
"ဒါထက် ကိုတင်မောင်... ရှင့်ဒေါက်တာကလည်း လူတစ်မျိုးပဲရှင့်.. ဘာများစိတ်ကူးရပြီး
ကလေးကို သူ့အိမ်ရွှေ့တာလဲ မပြောတတ်ဘူး"
"ကလေးဖြစ်တဲ့ ရောဂါဟာ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ရှေးနှစ်ပေါင်း ၁၀၀ လောက်တုန်းက
ရှမ်းပြည်နယ်မှာ စဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကပ်ရောဂါတစ်မျိုးလို့ သူယူဆတယ်လေ။ သူ့အဆိုက
ပြည်ပဝိဇ္ဇာဥ်တစ်ခု ပူးကပ်ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ ဝိဇ္ဇာဥ်အကြောင်း လေ့လာရအောင်
ဖြစ်မှာပေါ့။ သူက စိတ်ပညာသမား တစ်ယောကပဲ"
မဟုတ်ပဘူးရှင်.. ရိုးရိုးအားပြတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ တူပါတယ်"

"နို့ပေမယ့် ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ကလေးဟာ အစာဝင်သလောက် အာဟာရမဖြစ်ဘဲ တစ်နေ့တခြား
ပိတ်လာတယ် မဟုတ်လား"
"ဒါကတော့ ရောဂါသဘောကိုး ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ကျွန်မတို့လည်း ဆရာဝန်မဟုတ်တော့

ဘယ်သိမလဲ.. ပြီးတော့ ကလေးဟာ မျှော်.."
"ကိုင်း.. ဒီနေ့ သတင်းစာပေးစမ်းပါဦး ကိုတင်မောင်.. ပြန်ဦးမယ်နော်၊ အမယ်ကြီးမရှိလို့ အိမ်သော့ခတ်ထားခဲ့ရတယ်.. ဪ.. ဒါထက် ညအိပ်ရင် ကိုတင်မောင် ပြတင်းပေါက် ဖွင့်အိပ်သလား'
"ဖွင့် အိပ်တယ် မမိုးသူ.. သိပ်အိုက်တာဗျ။ ကျုပ်က လေမရရင် မအိပ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ သူခိုးသူဝှက် စိုးရိပ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ"
"ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်.. ကျွန်မလည်း လေလုံနေရင် မနေတတ်ဘူး။ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးဖွင့်အိပ်ရမှ..
ခြင်ထောင်ကိုတောင် မလွှဲသာလို့ ချရတယ်။ ကိုင်း.. သတင်းစာလည်း ရပြီ၊ ကျွန်မပြန်မယ် ကိုတင်မောင်"
မမိုးသူ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြည်ကို ခံစားရင်း အိပ်ပျော်သွားလေရာ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အိမ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ အိမ်မက်ထဲက ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးနေင ပြတင်းပေါက် ၂ပေါက်စလုံး ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် အသက်ရှူ ကြပ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှထကာ ပထမ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ရှိရာသို့သွားင တံခါးရွက်များကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်ကကား ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် လင်းနို့ကဲ့သို့ အပြင်မှ တရွရွခိုလျက်ရှိရာ ယင်းပုံသဏ္ဍာန်၏ မျက်နှာမှာ မမိုးသူ၏ မျက်နှာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် လန့်ဖျက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွား၏။ ထို့နောက် ဒုတိယ ပွင့်သွားသောအခါကလည်း
မမိုးသူ၏ မျက်နှာကို မြင်ရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်င ပိတ်လိုက်၏။
ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း လေမရှိသော အခန်းထဲတွင် အသက်ရှူကြပ်ကာ အနီးရှိ လက်လှမ်းမီမျှ အရာဝတဗုများကို ဆွဲကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီးလျှင် အသံကုန် ဟစ်အော်လျက် ရှိလေ၏။ သို့သော် အသံသည် အပြင်သို့ မထွက်လာဘဲ လည်ချောင်းထဲကပင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်င
သွားလေသည်။
ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လန်ကနိုးရာ ပြတင်းပေါက ၂ပေါက်မှာ ပွင့်လျက်ရှိ၏။ အေးမြသော လေသံသည်လည်း တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ မန်ကျည်းပင် ထိပ်ဖားများဆီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော လဝန်းသည် ကြည်လင်စွာ သာလျက် လည်းကောင်း၏ ငွေရောင်ခြည်များကိုပင် ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်စေလျက်ရှိ၏။
အချိန်မှာ ၁၂နာရီမျှသာ ရှိသေး၏.

အသက်ကို အားပါးတရ တစ်ကြိမ် ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိမ်မက်အကြောင်းကို ပြန်လှန်စဉ်းစားရင်း မိမိကိုယ်ကိုပင် မိမိ ပြန်ငပြုံးမိသည်။ ညဥ့်အိပ်ခါနီးတွင် မမိုးသူ အလည်လာစဉ်က ပြောခဲ့သော စကားများကို စွဲလန်းကာ မြင်မက်ဖြင်း ဖြစ်လေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်က ကျွန်တော်သည် အိမ်မှ ထမင်းချက် သူငယ်လေးနှင့် လူတစ်ယောက် စကားပြောသံ ကြားသဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်ငနိုးလေ၏။ အချိန်မှာ ၆နာရီခွဲ ရှိပြီဖြစ်ငင မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အခန်းထဲသို့ ပျာရီးပျာယာ ဝင်လာလေသည်။

“အခုမှ နိုးသလားဗျ.. ကိုတင်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် ညဦးပိုင်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်လို့ မိုးလင်းသွားတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် ငါးနာရီခွဲ ထတာပဲ.. စောစောစီးစီး ဘာများအကြောင်းထူးလာလို့လဲဗျ.”

“ထူးတယ်ဗျို့.. အကြောင်းကတော့ သိပ်ထူးတာပဲ။ မနေ့ညက ကလေးရဲ့ရောဂါ အခြေအနေကို ဆရာဦးစံဖူးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တယ်ဗျ.. လည်ပင်က အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် အခုထက်ထိရှိသေးတယ်။ ကလေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေရော၊ သူ့စိတ်နေသဘောထားရော ဆန်းစစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မြန်မာစာပေနဲ့ ဆေးပညာအရရော၊ ကျုပ်ဘက်ကလည်း ‘ရှုပဒေဒသဘာ၀သိပ္ ပညာအရရော၊ ရှေးဟောင်း ရာဇဝင်အရရော သူငယ်လေးရဲ့ ရောဂါဟာ ၀ိညဉ်တစ်ခုခုက သွေးစုပ်ပြီးနေတဲ့ ရောဂါဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတယ်ဗျ။ ဆရာဦးစံဖူးလည်း ကျုပ်ပြောတာကို သဘောပေါက်တယ်။ ကျုပ်တော့ သူကမျက်နှာကို မြင်ရုံနဲ့ ရိပ်မိတယ်။ ဒီတော့ ဒီမိန်းမကို ကျုပ်မသင်္ကာဘူး ကိုတင်မောင်”

“ကျုပ်ဖြင့် နည်းနည်းမှ နားမလည်ပါဘူးဗျာ”

“ကိုင်း.. ဒါဖြင့်နားထောင်.. ဒီနောက် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ မနေ့ညက ၁၀ နာရီလောက်မှာ ကျုပ်လည်း စားပွဲတင် မှန်အိပ်မီးကို ငြိမ်းပြီး အိပ်တယ်။ လူမမာကတော့ အခန်းထောင့်မှာ သူ့အမေကြီးနဲ့ အိပ်တယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်ခါနီးမှာ ကျုပ်အိပ်တဲ့ အိပ်ရာရဲ့ လက်ဝဲဘက်က သတိမထားမိဘူး။ အိပ်ပျော်သွားတာကိုးဗျ.. ဒါနဲက ည ၁၂နာရီထိုးပြီးလောက်မှာ ကျုပ်အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးတော့ ပြတင်းပေါက် ပြင်ဘက်ကနေပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်နေသလို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်သံလိုလို အသံတစ်သံ ကြားရတာကိုး .. ကိုတင်မောင်ရဲ့ .. ဘယ့်နှယ့်လည်း.. လူပဲလား.. ကြောင်ပဲလား.. ငှက်လား။ ကျုပ် အမျိုးမျိုးတွေးမိတယ်။ ကျုပ်အိမ်က ခြေတံရှည်ဆောက်ထားတဲ့အိမ် မဟုတ်လား။ ပြတင်းပေါက်ဟာ မြေကြီးကနေပြီး ပေ ၂၀ မြင့်တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့

ကျုပ်လည်း အိပ်ရာကထ၊ ခြေသံမကြားအောင် ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး
ခန်းဆီးထောင့်တစ်ဘက်ကို မှောင်ရိပ်က အသာမပြီး
ကြည့်လိုက်တော့ လား.. လား.. မမိုးသူ မျက်နှာကြီးကို ကျုပ်မြင်ရတယ် ကိုတင်မောင်။
သူ့လက်တစ်ဘက်ဟာ လင်းနို့များ သစ်ကိုင်းတွယ်ထားသလို
ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် တွယ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အံ့အားသင့်နေရာက အရဲစွန့်ပြီး
တံခါးရွက်ကို ဂျိုင်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်တာဘဲဗျို့။
လက်တောင် နည်းနည်း ထိသွားတယ်ထင်တယ်။”
“ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကိုရွှေသင်.. ခင်ဗျားစိတ်က ထင်လို့များလား”
“ကျုပ် သူငယ်နှပ်စား မဟုတ်ပါဘူး ကိုတင်မောင်။ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ကို တပ်အပ်မြင်ရတာပါ.. ဒါတွင်
ဘယ်ကမလဲ.. ကျုပ်မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေတော့
အပြင်မှာ တွယ်ကပ်နေသေးသလား မပြောတတ်ဘူး။ အတောင်ခတ်သံလိုလို လက်သည်းနဲ့
ခြစ်သံလိုလို ကြားနေရတာ မိုးသာလင်းရော။ ကိုင်း..
ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ကျုပ်ပြောတဲ့ အချက်တွေ ပေါင်းစပ်ကြည့်မယ်.. ပြီးတော့
ခင်ဗျားတောင်ငူသွားနေတုန်း ကျုပ် ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ။
လွိုင်ကော်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ဦးဆီကို မမိုးသူအကြောင်း စာရေးပြီးမေးတယ်
ကိုတင်မောင်.. ကျုပ်မိတ်ဆွေကလည်း တတ်နိုင်သမျှ
စုံစမ်းပြီး ၅ ရက်လောက်အကြာမှာ ပြန်စာရတယ်။ သူ့ယောကျ်ားဟာ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းပြီး
သွေးဆုတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ သေသတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့
မြို့ပေါ်မှာ တခြားလူ ၄-၅ ယောက်လည်း ဒီရောဂါမျိုးနဲ့ သေကြသတဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့.. ရောဂါရဲ့
အမည်ကိုတော့ သူလည်း ကောင်းကောင်းမခေါ်
တတ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် လူမမာဟာ အစားအသောက်ကို ငမ်းငမ်းတက် စားတာရယ်၊ လည်ပင်းက
နာတယ်နာတယ် ညည်းလို့ ကြည့်လိုက်တော့
ခြင်ကိုက်ရာလိုလို ပျားတုတ်တာလိုလို အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့
မကြာမကြာ မူးဝေပြီး ကယောင်ချောက်ချားပြောတာတွေရယ

၊ နွေဦးပေါက်အချိန် ဖြစ်တာရယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ဆေး ရာဇဝင်မှာပါတဲ့ “သွေးစုပ်” ရောဂါဆိုတဲ့
“ပြင်ပ ဝိညာဉ်” တစ်ခုက လူ့သွေးကို လာစုပ်ယူတဲ့
ရောဂါနဲ့ လက္ခဏာတွေချင်း ကိုက်ညီနေတာပဲ ကိုတင်မောင်”
ကျွန်တော်သည် ယမန်နေ့ညက မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို စဉ်းစားကာ တွေဝေ နေမိပါသည်။
(ဒေါက်တာရွှေသင်က ဆက်လက်၍) “ဒီတော့ ပထမအချက်က သူ့ယောကျ်ားဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ အခု
သူ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ သား
ကလေးဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ လက္ခဏာချင်း တူတယ်။ ဒုတိယ အချက်က မမိုးသူဟာ ဒီကလေးကို

ကျုပ်အိမ်ရွှေ့ယူတာ မကြိုက်ဘူး။ တတိယ အချက်က
မမိုးသူဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဟာကလေးနဲ့ ဖျတ်ခနဲ့ လန့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတတ်တယ်..
ကျုပ်တို့ သူ့အိမ်မှာ အရင်တစ်ခါ လက်ဖက်ရည်
သောက်တုန်းက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံး တမင်တကာချခွဲပြီး ကျုပ်က စမ်းလိုက်တော့
ယောင်အော်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတယ် မ
ဟုတ်လား။ ယောင်တာကတော့ လူတိုင်းလို ဖြစ်တတ်လို့ ထားပါတော့။ ဒါကလေး ဒီလောက် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်၊ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား
တယ်ဆိုတာတော့ လွန်လွန်းတယ်.. ဒီအချက်တွေကြောင့် သူ့ကို ကျုပ် မသင်္ကာဘူး ကိုတင်မောင်..
နီးစပ်ရာကို အရင်ဆုံး တိုက်ခိုက်တယ်
ဆိုတာလည်း ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”
ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း ယမန်ညက မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို ဒေါက်တာရွှေသင်အား
ပြောပြလေ၏။
“ခင်ဗျား တစ်နည်းအားဖြင့် ကံကောင်းတယ်ဗျို့ ကိုတင်မောင်။ သူ့ဝိညာဉ်က မနေ့ညက အပြင်ကို
ထွက်ပြီး ကျက်စားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပြီ..
အိပ်မက်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ သိတတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မသိတတ်တဲ့ စိတ်စပ်ကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
အရိပ်အယောင်ဘဲ။ ဒီတော့ ဒီအခြေအထိ ရောက်ရင်
ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီရလိမ့်မယ်”
“ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ”
“လူမမာ သူငယ်လေးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နေရာမှာရော ဒီဝိညာဉ်ကို ကျုပ်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်တဲ့
နေရာမှာရောပေါ့ဗျာ.. သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူး
ကိုတင်မောင်။ ပြင်ပက ဝိညာဉ်တစ်ခု ဒီမိန်းမကို စွဲကပ်နေတာ အမှန်ပဲ.. ရှေ့ကကို
ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ ကြည့်သေးတာပေါ့..
အကြောင်းအချက် ၂ ခုရှိတယ် ကိုတင်မောင်။ ပထမအချက်က ဒီသူငယ်လေးရဲ့ အသက်ကို
စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ဖို့၊ ဒုတိယအချက်က ခင်ဗျား
အတွက်ဘဲ.. ဒါမျိုးဟာ နီးစပ်ရာကို အရင်တိုက်ခိုက်တတ်တယ်လို့ ကျုပ်ကို မုန်းသလောက်
ခင်ဗျားကို ခင်မင်တယ်.. ဘယ့်နှယ့်လဲ ကူညီမယ် မ
ဟုတ်လား”
“ကူညီပါ့မယ်ဗျာ”
ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအခါမှစ၍ လူမမာအနီးတွင် အမြဲနေထိုင်လျက် အချိန် အနည်းငယ်မျှ
အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ရှောက် ပြုစုလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့်
အသားအနည်းငယ်မျှ ကျွေးမွေးသောအခါ လူမမာသည် မျက်နှာက သွေးရောက်လျှမ်းကာ အင်အား
ပြည့်တင်း၍ လာတော့၏။

× × × ×

၄ ရက်မြောက်သောနေ့က ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာရွှေသင်တို့သည် လူမမာအနီးက သူ၏
မိခင်ကြီးနှင့် ထမင်းချက် သူငယ်လေးကို အစောင့်ထားခဲ့ပြီး
လျှင် ရွာအလယ် ကားလမ်းဘေး တစ်လျှောက်မှ တောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါမှာ
နံနက် ၈ နာရီခန့် ဖြစ်သဖြင့် စပါးတင်သော

လော်လီကားကြီးများ၊ တောင်ငူသွား ဘတ်(စ်)ကားနှင့် ခရီးသည်တင် ရန်ကုန် မန္တလေးကားများ
အတော်ပင် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့မှာ
မကြာခဏ လမ်းဘေးမှ ရှောင်ထွက်သွားရ၏။
ရွာလည်ရှိ တံတားကလေးအနီး ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ
လက်ဆွဲခြင်းကလေးတစ်ခုကို ကိုင်လာသော မမိုးသူနှင့်
ပက်ပင်းတွေ့ရ၏။ မမိုးသူသည် ကျွန်တော့်အား ပထမကြည့်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာရွှေသင်အား
မလွဲသာသဖြင့် ကြည့်ရသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီး
နောက်..
"ဘယ့်နှယ် .. စောစောစီးစီး ကိုတင်မောင်တို့ လမ်းလျှောက်ကြ မှတ်တယ်.." ဟု ပြောကာ
ပြုံးရယ်လိုက်၏။
(ကျွန်တော်) "ဟုတ်တယ် မမိုးသူ.. ခင်ဗျားကော ဘယ်ကလာတာလဲ"
"အနောက်ဘက်တန်းက ဟင်းရွက်ခူးပြီး ပြန်လာတယ်.. ဒါထက် အောင်စိန် ဘယ့်နှယ့်နေသေးလဲ။
အတော်သက်သာနေပြီ ကြားတယ်"
"ဟုတ်တယ် မမိုးသူ.. မနေ့က နို့ ၅၀ သားလောက် သောက်နိုင်လာပြီ.. ပြီးတော့
အစားအသောက်လည်း လောဘတကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ
အတော်မှန်လာပြီ"
"ကောင်းပလေတဲ့ရှင့် သက်သာပါစေ။ ကျွန်မလည်း အခုလာကြည့်ပါဦးမယ်"
ထိုအချိန်ထိ ၊ငြေ၊ကြီးစွာဖြင့် စကားမပြောဘဲ ရှိနေသော ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူ၏
မျက်နှာအနီးသို့ ရောက်အောင် လက်ညှိုးထိုးကာ "ဒီမှာ
မမိုးသူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်ကို မလာရင်ကောင်းမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် နည်းနည်းလေးမှ
မသင်္ကာဘူး.. ဒီအလုပ်ကို ခင်ဗျား ရပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်..
ကျုပ် သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့.. ပြီးတော့"
စကားမဆုံးမီ မမိုးသူသည် ဒေါက်တာရွှေသင်၏ လက်ညှိုးကို မကြည့်ဝံ့သည့်ဟန်ဖြင့်
မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ရှောင်ရှား
ကာကွယ်လျက် ရှိလေ၏။ သူ၏ လက်ယာဘက် လက်ညှိုးမှာ အဝတ်စကလေး တစ်ခုဖြင့်
စည်းနှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း

ဒေါက်တာရွှေသင် ပြောပြသော ယမန်ညက အဖြစ်အပျက်များကို သတိရမိလိုက်၏။ မမိုးသူ၏ မျက်နှာ လူသေမျက်နှာကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြူရော်င သွားပြီးလျှင် နဂိုရုပ်ပင် ပျက်သွေးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ မျှလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွေးသော မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တွင် မတွေ့မြင်ဖူးချေ။ လက်နှင့် ရောင်ရှားလျက် ရှိရာမှ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီးလျှင် ကမူပေါ်သို့ ခြေချော်င နင်းလိုက်မိသဖြင့် လမ်းဘေးသို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုခဏကပင် "ဘော်"ခနဲ မြည်လိုက်သော ကားသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်ခြင်းမျှ မပျောက်မီ ကုန်တင်ကားတစ်စီးသည် မမိုးသူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရင်၏စီမှ စလွယ်သိုင်းဖြတ်ကာ နင်းကြိတ်င သွား လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် အမြန်မောင်းနှင်သွားသော ကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော်သည် မမိုးသူအား ပွေ့ချီယူလိုက်ရာ မမိုးသူသည် ဝေဒနာ ခံစား ရသဖြင့် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိသည့် အကြားမှပင် ကျွန်တော့်အား ခင်မင် ကြင်နာသည့် အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ပါးလွှာသော ပါးစပ်ကလေးကို တစ်ချက်မျှ ဟလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်လက်ပေါ်ကပင် အသက်ပျောက်င သွားရှာတော့၏။

မမိုးသူ၏ အလောင်းကို ရွာ၏ထုံးစံအတိုင်း ရွာထဲသို့ မသွင်းဘဲ ရွာအပြင်က ထား၏။ အသုဘ ကိစသကို အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကပင် ခေါင်းဆောင်ပြီးလျှင် ထိုနေ့ညနေ ကိစသပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ကြ၏။

× × × ×

မမိုးသူမှာ ၊တွင် ဇာတ်သိမ်းခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူ၏ အကြောင်းအရာများကား ဆက်ရန်ရှိသေး၏။ နေ့ရက်များသည် ကုန်လွန်သွေးရာ ရွာတွင် မမိုးသူ၏ အကြောင်းကိုလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား မေ့လျော့ပပျောက်င သွားခဲ့လေပြီ။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ချင်းသာ အတော်အတန် သတိရလျက် ရှိနေ၏။ နွေရာသီ ကုန်မြော်က်င မိုးဦးကျ ကဆုန်လဆန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

တစ်နေ့သော ညက ကျွန်တော်သည် သူကြီးသား မောင်သူငယ်က ညစာဖိတ်င ကျွေးမွေးသဖြင့် သွားရောက်ရာ ထမင်းစားပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ပြီးလျှင် ယင်းနောက်တွင် "ပိုကာ"ဝိုင်းမှာ သာငကောင်းသဖြင့် ည၌ ၁၁ နာရီထိုးမှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့မှာ လပြည့်ကျော်(၁)ရက်နေ့ည ဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်သော လမင်းသည် ထိန်လင်းစွာသာလျက် ရှိနေ၏။ မောင်သူငယ် နေသောအိမ်မှာ ရွာ၏

မြောက်ဘက်အစွန်တွင် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရွာလယ်လမ်းမှ လျှောက်င ပြန်ခဲ့ရာ
မမိုးသူနေသော အိမ်ဝင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
လူမနေသောအိမ်မှ ဝါးထရံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝင်းတံခါးသည် အတွင်းဘက်မှ ပွင့်သွားပြီးနောက်
မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည်
အပြင်လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာရာ ၎င်းမှာ ကောင်းစွာဖြီးလိမ်း ဝတ်စားထားသော မမိုးသူပင်
ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးများ ထင သွား
ပြီးလျှင် ယင်းပုံသဏ္ဍာန်အား အံ့သြခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တွေဝေခြင်းတို့ဖြင့် ခေတဗမျှ
ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ
အိမ်ခြေရင်းဘက်တွင် စိုက်ထားသော အုန်းနှဲပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ရှိနေင မမိုးသူသည်
ကျွန်တော့်အား မြင်ဟန်မတူချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကား
တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။
ထိုသဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်း လမ်းမပေါ်သို့ တက်ကာ လမ်းကို ကျော်ဖြတ်သွားပြီးနောက်
ထန်းပင်ကလေး ၂ ပင်ကြားမှ မျက်စောင်းထိုး အိမ်ဝင်း
ထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် တံစက်မြိတ်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်ကွယ်င သွားလေ၏။
သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်သို့
မဝင်သေးဘဲ ကျွန်တော့် အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး
တွင်ရှိသော ဒေါက်တာရွှေသင်၏ အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ခေါက်လေ၏။
ဒေါက်တာရွှေသင်သည် စာဖတ်ပြီးစ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရုံမျှသာ
ရှိသေးင ကျွန်တော့်အား ချက်ခြင်းပင် တံခါးဖွင့်င ပေးလေသည်။
"ဘယ့်နှယ့်လဲ ကိုတင်မောင်.. ပျာရိပျာယာနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ.. ခင်ဗျားစပြောမလား.. ဒါမှ မဟုတ်ရင်
ကျုပ်အတွေးကို ပြောရမလား"
"ခင်ဗျား မတွေးနိုင်ပါဘူးဗျာ"
"မတွေးနိုင်ဘူးထားတော့.. အထင်ပြောရရင် ဟိုမိန်းမ ပြန်လာတာ ခင်ဗျား မြင်ရတယ်မဟုတ်လား။
ကိုင်း.. ပြောစမ်းဗျာ"
ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာရွှေသင်အား ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့သမျှကို အစအဆုံး ပြန်ပြောလေ၏။
စီးကရက်သောက်ရင်း နားထောင်နေပြီးနောက်
ဒေါက်တာရွှေသင်သည် စီးကရက်တိုကို ငွေလင်ပန်းထဲတွင် ပွတ်ချေလိုက်လေ၏။
"အဲဒီအိမ်ဟာ ကိုတရုတ်ဖြူအိမ်ဗျ.. ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ထန်းပင်ကလေး ၂ ပင်ရှိတယ်လေ"
"ဟုတ်တယ်.. အဲဒီထန်းပင်ကလေး ၂ ပင်ကြားထဲကပဲ ဝင်သွားတယ်။ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"
"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆို.. လုပ်ဖို့နည်းလမ်း ရှာရမှာပေါ့ ကိုတင်မောင်။ ကိုင်း.. အဲဒီအိမ်ဆီကို
ကျုပ်တို့ ခဏ လမ်းလျှောက်ကြည့်ရအောင်"

ဦးတရုတ်ဖြူ၏ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ်
ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက် ပွင့်နေပြီးလျှင် မီးများ ထိန်လင်း
လျက် အိမ်ထဲမှ လူသံများကိုလည်း ကြားရ၏။ ထိုခဏက ဦးတရုတ်ဖြူသည် ကျွန်တော်တို့
ခေတဗရပ်ကြည့်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် အိမ်ပြင်သို့
ထွက်လာလေသည်။
(ဖြူ) "သြော်.. ကိုတင်မောင်နဲ့ ဒေါက်တာရွှေသင်တို့ပါလား.. ညဉ့်နက်လှပြီ.. ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"
(ကျွန်တော်) "မောင်သူငယ်အိမ်က ပြန်လာကြတာပါ.. နောင်တော်ကော ဘယ်လဲ"
(ဖြူ) "ကျွန်တော် ဆရာဦးစံဖူး သွားခေါ်မလို့ပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မငြိမ်းဟာ
ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး ဒေါက်တာရဲ့။ ညအိပ်ရာဝင်တုန်းက အကောင်း
ဘဲ။ ကျွန်တော် ဟိုဘက်အိမ်က စကားပြောပြီး ပြန်လာတော့ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ပြီး
မောတယ်.. မောတယ် ပြောနေတယ်။ ကိုင်း..
ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ် ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ.. ဦးစံဖူးကို သွားနှိုးရဦးမယ်"
(သင်) "ဒီမှာ ခဏနေပါဦး ဦးတရုတ်ဖြူ.. လည်ပင်းကကော နာတယ်ပြောလား"
(ဖြူ) "ပြောတယ်ခင်ဗျ.. မီးခွက်မှာ ကြည့်တဲ့အခါ ပျားတုတ်တဲ့ အရာလေးလို သွေးထွက်နေတဲ့
အပ်ပေါက်လောက် အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက်
တွေ့ရတယ်။ သြော်.. ဒါထက် အရင်က မမိုးသူအိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်စုံ သားကလေးလည်း
လည်ပင်းမှာ မှက်မဲ အကိုက်ခံရပြီး မကြာမကြာ
မောနေတယ် ကြားရတယ်.. ဒီရောဂါမျိုးလား မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ"
ဦးတရုတ်ဖြူသည် ညည်းညူ၍ ထွက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာရွှေသင်လည်း ကျွန်တော့်အား
လက်ကုပ်၍ "ကိုင်း.. ကျုပ်တို့ အလုပ်စကြရလိမ့်မယ
ဗျို့.. လာဗျာ.. ကိုတင်မောင်"
အိမ်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့်အား သူ၏ ပေါက်ချွန်းတစ်ခု၊
ဝက်အူလှည့် တစ်ချောင်း၊ ကြိုးခွေတစ်ခွေ၊
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အားလည်း ဂေါ်ပြား တစ်ခုကို ယူခဲ့စေ၍
အိမ်မှထွက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ ၎င်း၏
အကြံအစည်ကိုပင် မရိပ်မိခဲ့ပေ။
"ကိုင်း.. လာ ကိုတင်မောင်။ ကျုပ်တို့သွား ကြမ ယ်"
"ဘယ်ကိုလဲဗျ"
"ရွာသချိုင်းကိုလေ"
× × × × × × ×
ကျွန်တော်တို့လည်း လူသူလေးပါး မတွေ့စေရန် ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း
နောက်ဖေးလူသွားလမ်းကလေး တစ်လျှောက်မှ ရွာသချိုင်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ

၏။ လမ်းတွင် ဒေါက်တာရွှေသင်က ..
“ဒီမှာ ကိုတင်မောင်.. ကျုပ်တွေးတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် မိုးမလင်းခင် မျက်စိနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်
တတ်အပ် မြင်ရလိမ့်မယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်
အရိပ်အယောင်ကို ခင်ဗျား အမှတ်မထင်တွေ့တာ ကျုပ်တို့ ကံကောင်းတယ်။ ဇကနဇ လူ့သွေးကို
စုပ်တဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ဒီမိန်းမမသေခင် သူ့ကိုယ်ထဲ
ဝင်ပြီး သူ့ဝိညာဉ်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဒီအလုပ်ကို လုပ်တယ်.. အခု သူသေသွားပြီးတဲ့နောက်လည်း
ဒီဝိညာဉ်ဟာ သူ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်။ ရှိလို့သာ
သူမသေခင်က အရိပ်အယောင်ကို ဆောင်ပြီး ညသန်းခေါင်မှာ ရွာထဲထွက်ပြီး
ကျက်စားတာဖြစ်ရမယ်။ အမှန်တော့ ခင်ဗျားမြင်ခဲ့ရတာ ကံကောင်း
တာပဲဗျို့။ ကျုပ်တို့ မပုပ်မသိုး တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဟောဟိုက မန်ကျည်းပင်အုပ်ကလေးဟာ
ရွာသချိုင်းပဲ မဟုတ်လား”
ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသချိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အမှတ်အသား အမျိုးမျိုးဖြင့်
စိုက်ထူထားသော မြေပုံသချိုင်းရာများသည်
လရောက်အောက်တွင် ကြောက်ဖွယ်လိလိ ရှိပေ၏။ ရွာသုသာန် တစ်စပြင် တစ်ခုလုံးမှာ
လရောက်အောက်တွင် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိလေရာ
ကျွန်တော်တို့လည်း မမိုးသူ၏ သချိုင်းရာ မြေပုံကို အလွယ်တကူ တွေ့ရှိရလေ၏။
မမိုးသူသချိုင်းမှာ ဇရပ်နှင့် ဝါးလေးပြန်ခန့်သာ ဝေးသဖြင့်
ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့်အား ဇရပ်ပေါ်ရှိ မှောင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက်
ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာမှပင် စောင့်ဆိုင်းရန် နေရာယ
ကြလေ၏။
“ဒီလိုဗျ ကိုတင်မောင်.. ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့တဲ့ မမိုးသူ အရိပ်အယောင်ဟာ သူ့ဝိညာဉ်
ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ သူအသက်ရှိစဉ်က သူ့ကိုမှီနေတဲ့ အပြင်အပက
သွေးစုပ်ဝိညာဉ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒီဝိညာဉ်ဟာ သူသေသွားပြီးတဲ့နောက် တခြားကိုမသွားဘဲ သူ့ရဲ့
ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို ဝင်နေတယ်.. နေ့အခါ သူ့ကိုယ
ခန္ဓာကြီးထဲမှာ ကိန်းအောင်းပြီး ညအခါကျမှ ကိုယ်ထဲမှ ထွက်ကျက်စားတတ်တာမျိုးကိုဗျ”
“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”
“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ မကြာခင်တွေ့ရမှာပေါ့.. အဲဒီလို လှည့်လည် ကျက်စားပြီး မူလကိုယ်ခန္ဓာ
အတဇဘောဆီကို မိုးမလင်းခင် ပြန်တယ်.. နေ့အချိန်မှာ
သူကိန်းအောင်းနေတဲ့ ရုပ်အလောင်းထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထွက်နိုင်ဘူး.. အဲဒီလို ညသန်းခေါင်မှာ
ကျက်စားပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အလောင်းဟာလည်း
သွေးသားပြည့်ဝပြီး မပုပ်မသိုးဘဲ ရှိနေတတ်တယ်”
“ခင်ဗျားပြောသလိုတော့ အင်မတန်ထူးဆန်းတယ်”

ိသညဒအမနမိအေညင့္အ.အထအ

“ဝိညာဉ်လောကရဲ့ ထူးဆန်းပုံတွေဟာ ပြောလို့ မကုန်သလောက်ဘဲ ကိုတင်မောင်.. ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အခုနေတာက လူတစ်ယောက်
အသက်ရှင်နေတုန်း သူ့မှာရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်လောက်ကိုသာ အပေါ်ယံသိကြတာကိုးဗျ.. သေသည်၏ အခြားမဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ရောက်သွားတဲ့ လောကကို
ကျုပ်တို့မှ မသိဘဲ။ ဥပမာ.. ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုရင် လူအများ တွေ့တဲ့ သိတဲ့ မြေပုံလောက်သာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သိတာကိုးဗျ.. ကမဘာပေါ်မှာ လူတွေ
မပေါက် မရောက်ဖူးသေးတဲ့ တောတောင်ရေမြေ စကြာဝဠာတွေ ရှိသလို ကျုပ်တို့ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေ ရှိတာပေါ့.. ၃ နာရီတောင်ထိုးပြီ”
ကျွန်တော်တို့သည် ဇရပ်ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ မှောင်ရိပ်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။
အိပ်ချင်ငိုက်မြည်းခြင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ချင်ခြင်းများသည် ကျွန်တော့်အတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိသော်လည်း တံတွေးကို
မျိုချခြင်းဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရတော့၏။ နာရီလက်တံသည် စက်ဝိုင်းကို တဖြည်းဖြည်း လည်ပတ်ခဲ့ပြီးနောက် ၄ နာရီသို့ ရောက်လာရာ ရွာထဲမှ
ကြက်တွန်သံများကိုလည်းကောင်း၊ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကုလားတက်ခေါက်သံကိုလည်းကောင်း ကြားရ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်ထိ
တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းမထူးချေ။ ဒေါက်တာရွှေသင်မှာ မိမိထင်မြင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်ဟူသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် လွန်စွာပင် စိတ်အား
ထက်သန်လျက် ရှိလေသည်။
လဝင်သွားပြီးနောက် အတန်ငယ် မှောင်သွားသော်လည်း ကြယ်များ၏အရောင်သည် လရောင်နီးပါးမျှ ဆက်လက် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ၅
နာရီသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။
တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ရွာထိပ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆီမှ ခွေးအူးသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် တစ်နေရာကို
လက်ညိုးညွှန်ကာ ကျွန်တော်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာကုတ်၍ အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် သူလက်ညိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ခြံစည်းရိုး
ဆီမှ အလယ်သချိုင်း မြေပုံများရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် လှုပ်ရှားပုံဟန်ပန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မမိုးသူနှင့် တူလှချေ၏။ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော သဏ္ဍာန်မှာ ခြေဖြင့်လှမ်းသွား
သည်ထက် ရွေ့လျားခြင်းက ပိုများသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကြယ်များ၏ အလင်းရောင်က ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများမှာ မမိုးသူ၏ မျက်နှာကို ကောင်း
စွာမှတ်မိတော့၏။ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းပတ်လည်က နီရဲသော အရည်များ စီးကျလျက်ရှိ၏။ ပုံသဏ္ဍာန်သည် မမိုးသူ့သချူင်း မြေပုံတည့်တည့်ပေါ်သို့
ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ခမ်းများကို သုတ်သည့်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဘက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကောင်းကင်သို့
လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်အောင် ပြင်းစွာသော ရယ်မောသံကြီးဖြင့် ရယ်မောပြီးနောက် မြေကြီးထဲသို့ လျှိုးဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

"ကိုင်း.. လာဗျို့ ကိုတင်မောင်" ဟုခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာရွှေသင်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူ၏ သချူင်းရာကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် တူးဆွလေရာ ကျွန်တော်က ဂေါ်ပြားဖြင့် မြေများကို ယက်ထုတ်ပေးရ၏။ မိနစ် ၂၀
ခန့် အကြာတွင် ၃ ပေခန့်မျှ အနက်တူးမိပြီဖြစ်၍ ခေါင်းဖုံးကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် ပေါက်မိလေ၏။ ခေါင်းကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်း
နံဘေးမှ လက်ကိုင်ကြေးကွင်းများကို ကြိုးဖြင့်စွပ်ပြီးလျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ခေါင်းဖုံးမှ ဝက်အူများကို တစ်ချောင်းစီ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ဖြုတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေအရုဏ်တက်လာပြီဖြစ်၍ လင်းရောင်များ ပြေးလာလေပြီ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထင်မှာ ပုတ်ပွနေသော မမိုးသူအလောင်း
ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသားများကျသွားသဖြင့် အရိုးစုမျှသာ ရှိနေသည့် ကမ္ဗဋ္ဌာန်းကောင်းကိုသော်လည်းကောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်မိ
၏။ သို့သော် ကျွန်တော် တွေးထင်သည့်အတိုင်းမဟုတ်ပေ။ မမိုးသူ၏ အလောင်းမှာ မော်တော်ကားနင်းထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် နံရိုးများကြေမွပြီး
လျှင် ဝမ်းဗိုက်မျာ ပြားကပ်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်နှာမှာ ယမန်နေ့ကသေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လတ်ဆတ်စွာရှိနေ၏။ နဖူးနှင့် ပါးပြင်မှ
သနပ်ခါးများပင် အချို့နေရာက မပျက်သေးချေ။ မျက်နှာနှင့်တကွ တောင့်တင်းသောလက်မှ အကြောများသည်လည်း သွေးရောင်များ လျှမ်းပြီးလျှင်
အိပ်နေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လတ်ဆတ်စွာရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရ၏။ အထူးဆန်းဆုံးမှာ ပိတ်နေသော မျက်လုံးအစုံသည်
ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရင်းပင် ဖွင့်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ိသညဒအမနင်အေညငါ့အ.အထအ

ကျွန်တော်သည် ခြေတစ်လှမ်းနောက်သို့ ဆုတ်ပြီးလျှင် “အလိုလေး.. ဘုရား.. ဘုရား..” ဟု ပါးစပ်က
ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ
ဒေါက်တာရွှေသင်က “ကိုင်း..ကိုတင်မောင် ခင်ဗျားမကြည့်ဝံ့ရင် ဟိုဘက်လှည့်နေဗျို့” ဟု
ပြောလိုက်သေး၏။ သို့သော် လူတို့မည်သည်
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောအရာကို မကြည့်ရန် တားမြစ်သောအခါမှ ပိုကြည့်လိုသေး၏။
ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ပေါက်ချွန်းကို လက်ချိန်ရအောင် တစ်ထွာခန့်မျှ ကိုယ်နှင့်ခွာလိုက်ပြီးလျှင်
မျက်လုံးများပွင့်နေသော အလောင်း၏
လက်ဝဲဘက်ရင်အုံကို “ခွပ်”ကနဲ မြည်အောင် တအားစိုက်င ပေါက်ချလိုက်လေ၏။
ထူးဆန်းသည်ထက် ထူးဆန်းသောအရာမှာ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ
ပန်းထွက်ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ခေါင်းကို ပြန်ငချခြင်း၊ မြေများဖို့ခြင်း၊
ခြေရာလက်ရာများ ဖျောက်ခြင်း၊ ၁၀ မိနစ်အတွင်း ပြီးစီး
ကြလေသည်။ ထို့နောက် ရွာသို့ ဖြတ်လမ်းမှ ပြန်ခဲ့ရာ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် လမ်းတွင်
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။
ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နို့တစ်ခွက်စီနှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို
စားသောက်ပြီးနောက် “ကိုင်း.. ဒီကိစသတော့ လူသိခံလို့မဖြစ်ဘူး
ကိုတင်မောင်။ သချုဂျင်းက အလောင်းကို အမိန့်မရှိဘဲ တူးဖော်တာက ရာဇဝတ်မှုဗျ။ ခင်ဗျားလည်း
သိသားပဲ”ဟု အထပ်ထပ် ပြောကြားလေသည်။
လူမမာများ၏ ရောဂါမှာ ယူပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ပျောက်သွားပြီးလျှင် ထိုအချိန်မှစင ညောင်ပင်သာ
ရွာကလေးမှာ အေးချမ်းသာယာစွာ
ရှိခဲ့လေသတည်း။

သွေးသောက်မဂ၊ဇင်း